

kunne komme saa langt, som de vil komme, hvis et Grundlovsudkast i det ærede Medlems Støbning virkelig bliver Grundlov her i Landet. Det ærede Medlem er nu blevet saa beruset af den socialdemokratiske Virak, at han endog har stillet sig paa det i øvrigt kun for det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) ejendommelige Standpunkt, at der i det hele taget ikke bør pilles ved det foreliggende Grundlovsforslag. Jo mere han stirrer paa det, des mere vidunderligt bliver det. Endogsaa det af Guder og Mennesker forladte kommunevalgte Landsting forekommer ham at være noget aldeles fortræffeligt og en stor Indrømmelse i konservativ Henseende. Han advarede meget stærkt imod, at man blot tænkte sig Muligheden af, at det saakaldte Erhvervsynspunkt skulde kunne finde Plads indenfor den nye Grundlov. Ja, det gør mig meget ondt, men efter min Mening ligger netop alle de store og vigtige Forfatningstanker, som vor Tid overhovedet har tænkt, udenfor det af det ærede Medlems Ministerium stillede Forslag, alle de store Tanker, saasom Forholdstalsvalgmaaden, Referendum og først og fremmest Erhvervsynspunktet, som jeg om lidt noget udførligere skal komme ind paa. Det er de store moderne Forfatningstanker, som bevæger hele Verden, og som det vil være, tror jeg, umuligt at komme udenom. Det ærede Medlem for Æbeltoftkredsen derimod er ikke kommet videre end til den Juni-Grundlov, hvis Historie han endnu ikke har naaet at faa færdig. Til Tryllekredsen af de Tanker og Forestillinger, som han den Gang gik op i, er han bestandig bundet, han er — hvis jeg maa minde om et bekendt Citat —

„søm et Dyr paa goldest Hede,
af Fanden selv kørt rundt og rundt i
samme Ring,
mens frodig Græsgang ligger tæt og trindt
omkring.“

Maa jeg endnu blot sige til det ærede Medlem, da naar han Gang paa Gang stillede sig op overfor Højre og sagde, at Højre skulde kende sin Besøgelsestid, maa han dog kunne forstaa, at er der nogen, i hvis Mund disse Ord falder løjerligt, gør et meget besynderligt Indtryk, saa er det i det ærede Medlems, alene af den Grund, at han aldrig har kendt sin Besøgelsestid. Lad mig blot nævne, at da der var Tale om en for en Finansminister dog saa nogenlunde simpel og overskuelig Ting som at finde det rette Tidspunkt at afslutte et Statslaan paa, da kom Besøgelsestiden og

bankede paa hans Dør den ene Gang efter den anden, og han ventede omhyggeligt, til alle Chancer var forbi, til han kunde faa det slettest mulige Statslaan, oven i Købet af en Type, som han selv erklærede var en Deklassering af det danske Finansvæsen. Saa naar han vil stille sig op for os og tale til os om Besøgelsestid, siger jeg; at han gør det mindst mulige Indtryk paa os. Som det ærede Medlem for Lyngbykredsen (Abrahamsen) allerede har udviklet, kender vi ham jo saaledes fra tidligere Faser af Danmarks politiske Historie, at man passende kunde tænke paa de berømte Linier om brudte Løfter og svegne Ord. Jeg tror, han gavner den Grundlovssag, som jeg ikke tvivler om, han af Hjertet har kær, allerbedst ved ikke at holde store Taler, men ved at vise Resignation, den Resignation at holde sig saa meget ude fra de kommende Forhandlinger som vel muligt. Hele denne Forestilling om, at man nu i Begyndelsen af det 20. Aarhundrede kan vende tilbage til en Forfatning, der maaske passede nogenlunde for et Samfund i Midten af forrige Aarhundrede, maa jo dog en Gang for alle udryddes.

Jeg forstaaer saa særdeles godt, det vil jeg ærligt bekende, den Betragtning, der ligger til Grund hos det store Grundlovsflertal her i Tinget, nemlig denne: Har man overhovedet Tillid til sit Folk, hvorfor kan man da ikke gaa til den lige og almindelige Valgret? Man henviser til, at den Gang man gik til Juni-Grundloven, den Gang man viste denne vide Tillid til det danske Folk, havde dette netop vist sig fra sin allersmukkeste Side, nemlig i 3 Aars-Krigen 1848—50. Og i den Omstændighed, at alle Partier staaer paa lige Fod eller kæmper med lige Vaaben, er der jo ganske sikkert noget overordentlig tiltalende. Men det forekommer mig, at man stadig glemmer eller overser eller ikke vil se en eneste Ting, nemlig den yderst simple, at Samfundets hele sociale Struktur har fuldkomment forandret sig siden da — og det afgørende her er netop Socialdemokratiets Fremmarch. Den højtærede Koneilspræsident mente at kunne afvise hele dette Synspunkt med en Vittighed. Han sagde, at det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) troede, at Socialdemokraterne spiste smaa Børn. Nu ved jeg ikke, om de spiser smaa Børn, det gør de formodentlig ikke; men det ærede Medlem fra Frederiksberg havde jo ikke gjort noget som helst andet end citere deres Programmer. Jeg forstaaer fuldt vel, at den højtærede Koneilspræsident og hans Parti